

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558798800/facsimile.pdf> (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

medens han betænkte sig paa hvorledes han vilde sige Erkebispem, at Skriften var tlegnet ham.

»Saa det er da eders Krønike! – sagde Broder Gunner glad og udstrakte sin Haand efter Bogen – Tillader I det, ærværdige Fader, saa lad mig faae den i min Haand! det er en Skat, som jeg længe har længtes efter. Lang Frist under jeg Eder ikke heller, inden jeg sender Eder en rap Skriver paa Halsen, som kan afskrive Bogen til Abbed Thor-kild og mig og Brødrene i Ørn.»

Med disse Ord tog han Bogen og bladrede nyfigen i den, medens Mester Harpestræng aabnede sit Lægedomsskriin og beredte en blodrensende Drik til Erkebispem og denne fordybede sig i en lærd Samtale med Saxo om de hedenske Nordboers Askeurner og Begravelsesskikke. Dertil gavede Oldsagerne paa Hylden over Løibænken ham Anledning; thi derhen faldt ofte uvilkaarlig hans Blik, siden han havde givet sit Haandskrift Plads der blandt Askeurnerne. Det varede heller ikke længe inden Saxo fik Øie paa Haandskriften, og uden at erindre hvorfor det var kommet, tog han det begjerlig ned og kastede sig over det ved Bordet, hvorover han snart glemte baade Krøniken, Erkebispem og de Gamles Urner. Den gode Hr. Andreas tog denne hans Adspredelse og Fordybelse i Poemet ingenlunde fortrydelig op, men rykkede selv Lampen noget nærmere til Lænestolen, hvori Saxo i sin Glemsomhed selv havde sat sig, og glædede sig i sit Hjerte over den Opmærksomhed, den ærlige Saxo skjænkede hans Digt paa hans Persons Bekostning. Selv satte han sig i det halve Mørke paa Bænken og bladrede i nogle Papirer, men holdt dog hemmelig Øie med enhver af Saxos Miner under Læsningen.

Men nu afbrød Gunner den almindelige Taushed. »Tillader I, ærværdige Fader! – sagde han til Saxo med et venligt Sideblik til Erkebispem – saa vil jeg oplæse et Par Ord af eders Fortale, som vedkommer Een af os nærmere, end han maaskee troer.»

Saxo nikkede mekanisk med Hovedet, uden at høre hvad han sagde eller lade sig afbryde i sin Læsning. Uden at bekymre sig om Erkebispem fortrædelige Ansigt, begyndte derpaa Broder Gunner at oplæse høit paa Latin følgende Sted af Fortalen:

»Men efterdi Gud almægtigste haver nu henkaldet hannem (nemlig Erkebisp Absalon) førend min Historie er fuldendt, da haver jeg ingen anden til at flye, uden Eder, værdige Erkebisp Andreas, som udi hans Sted med menige Mands Samtykke er udvalgt og indsat.»